Р Е Ш Е Н И Е
№ 3566

гр. София, 27.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 3 състав,** в публично заседание на 28.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Велева и при участието на прокурора Тафров, като разгледа дело номер **812** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е жалба на С. К. Х., гражданин на И., чрез упълномощената адв. И. срещу Решение № 2496/19.11.2013г. на председателя на Държавната агенция за бежанците (Д.) при Министерски съвет (МС), с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като постановен в нарушение на материалния закон и на административно-производствените правила. Твърди се, че административният орган не е изследвал и съобразил актуалната обстановка в страната. Посочено е, че за жалбоподателя е налице основателен страх от преследване и опасения от тежки посегателства в родината му, тъй като спрямо семейството му са извършвани нападения от армията на М.. Иска се от съда да отмени оспореното решение.

Ответникът – председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, не изразява становище по жалба.

Административен съд София - град, Първо отделение, 3-ти състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Подадена е молба вх. № Ж - 1996 от 27.12.2012г. по описа на СДВНЧ при дирекция „Миграция от С. К. Х. за предоставяне на закрила в Република Б.. С последваща молба вх. № 480/21.02.2013 г. по описа на РПЦ – С. при Д. чужденецът е поискал

повторно закрила. На същата дата С. К. Х. е запознат с писмени указания относно реда за подаване на молбата за статут, за процедурата, която ще се следва, както и за неговите права и задължения. Видно от регистрационен лист с рег. № УП 5842/21.02.2013 г. С. К. Х. е [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И., религия – сунит, семейно положение – неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни първоначално са установени въз основа на подписана декларация по чл.30, т.3 от ЗУБ, а впоследствие по предоставена лична карта с №[ЕИК] /А-2/ издадена на 23.02.2007 г. и свидетелство за иракско гражданство № Л/ 0475750, издадено на 19.11.2007 г. Лицето е представило и смъртни актове на баща му К. Д. и на брат му У. Х..

Видно от представен протокол от проведено интервю рег. № УП 5842/22.02.2013 г., чужденецът е потвърдил личните си данни, посочени при регистрирането му в Д.. Заявил е, че е напуснал И. на 04.09.2012 г. легално за Т., а в Република Б. пристигнал на 06.09.2012г. нелегално. Търси закрила в Б. тъй като взривили семейния магазин, при което загинали баща му, брат му и работникът. След време отново отворил магазина, но получил заплаха във вид на писмо и пак го взривили.

С решение № 4081 от 05.07.2013 г. на решаващ орган при Д. е образувано производство за предоставяне на статут в Република Б. на С. К. Х.. Решението е връчено на кандидата на 30.07.2013 г.

В хода на образуваното административното производство е поискано и е получено становище рег. № Т - 2222/29.03.2013 г., в което е заявено, че Д. не възразява да бъде предоставена закрила в Република Б. на С. К. Х., в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

С чужденеца е проведено интервю от длъжностно лице при Д. на арабски език на 03.09.2013г., по време на което той заявил, че в И. е работил в магазина за алкохол на баща му. Бил задържан в И. на 16.06.2011 г. до 25.06.2011 г. от полицията, тъй като искали да затворят магазина, но съдът решил да бъде освободен. Напуснал родината си, тъй като бил заплашен с писмо от името на А. М., член на правителството, в което пишело, че трябва да затворят магазина и да напуснат района. Заявил, че общата обстановка в района на [населено място], където живеел, била много лоша – непрекъснато имало взривове, отвличания и убийства. Посочил, че на 13.07.2012 г. отново взривили магазина, като при взрива загинал наетият работник, след което решил да избяга. Първият взрив бил на 28.06.2011 г., при който били убити баща му и брат му. За кратко време магазинът бил затворен, след което отново го отворил. Чужденецът заявил, че е подал жалба до властите, но поради липсата на доказателства нищо не било направено. С. К. Х. посочил, че не е членувал в политическа партия, не му е оказвано физическо насилие и не е получавал тежки заплахи за живота и личността му. Напуснал И. тъй като бил заплашен с писмото от М. и счита, че в случай че се завърне в И. ще бъде убит. Посочил, че всички магазини около техният били взривени по едно и също време.

С докладна записка от 13.08.2013 г. от длъжностно лице при Д., директорът на РПЦ - С. е уведомен, че въз основа на молба на С. К. Х. е открито ускорено производство по предоставяне на статут, което поради изтичане на тридневния сок за вземане на решение и по силата на закона преминава по общия ред.

Изготвено е становище от главен експерт в РПЦ – С. с рег. № УП 5842 от 11.10.2013 г. до директора на РПЦ С., в което е мотивирано предложение да бъде отказан статут на бежанец и хуманитарен статут на С. К. Х..

С оспореното в настоящото производство решение № 2496/19.11.2013г. на

председателя на Д. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец, тъй като С. К. Х. не е бил принуден да напусне държавата си по произход поради страх от преследване и реална опасност от тежки посегателства спрямо него. Прието е, че чужденецът не е бил принуден да напусне държавата си на произход поради страх от преследване по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Посочено е, че твърдяната заплаха и взривявания на магазина, били свързани с неговата работа, а не с обстоятелства визирани в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Изложени са аргументи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут, като е прието, че С. К. Х. не е бил принуден да напусне И. поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унизително изтезание, или наказание. Изложени са доводи за недостоверност на изложената от лицето бежанска история. Прието е, че не е налице и основание по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, поради липсата на тежки и лични заплахи по отношение на молителя. Ответният административен орган е обосновал своите изводи за обстановката в И. въз основа на справки № 01 - 5574 от 22.10.2012 г., № 01-6376/30.11.2012 г. и № 01 – 1147/14.02.2013 г. относно актуалната обстановка в И. и състоянието на сигурността в [населено място] на дирекция "Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд" на Д., които са приложена по делото с административната преписка. Изложени са доводи за липса на данни за безогледно насилие в И., като е обсъдено тълкуването дадено с Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда в Л. по дело № C-465/07 на чл. 15, б."в" от Директива 2004/83/ЕО.

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка. От приложените с преписката смъртни актове на баща му К. Д. и на брат му У. Х., се установява, че и двамата са починали на 28.06.2013 г. при терористичен акт. По делото са представени, цитираните в оспореното решение справки за ситуацията в И., както и изискана от съда справка за актуалната ситуация в И. – рег. № 01-2257/24.02.2014 г. на дирекция "Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд" на Д..

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 87 ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Верен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. Обоснован е изводът на ответника, че твърдяната от

чужденеца заплаха не е била свързана с неговата етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. Според посоченото от жалбоподателя при проведените интервюта той е бил заплашен с писмо, с което се е искало да спре продажбата на алкохол. Изрично е заявил, че не му е оказвано физическо насилие и не е получавал тежки заплахи за живота и личността му.

Жалбоподателят оспорва изводите на ответния административен орган за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Съгласно посочената правна норма, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, представляващи: - смъртно наказание или екзекуция; - изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; - тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Според общоприетите критерии на Върховния комисариат за бежанците на О. преценката за разрешаване на пребиваване на търсещи убежище граждани на И. трябва да бъде строго индивидуална и да бъде съобразена с конкретните твърдения на търсещия закрила и с обстоятелството от коя част на страната произхожда той. В този смисъл е и постановеното от Съда на Европейския Съюз решение от 17 февруари 2009 година по дело C-465/07 (M. E., N. E. срещу S. van J.), по тълкуването и прилагането на член 15, буква в) от Директива 2004/83/Е0 на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, във връзка с член 2, буква д) от същата директива. С решението Съдът е постановил, че посочените по-горе норми от вторичното право на ЕС трябва да бъдат тълкувани по следния начин: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Това условие не е налице в настоящия случай, тъй като няма данни насилието в И. да е достигнало изключителна степен към момента на издаване на процесното решение. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № C-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде

предоставена субсидиарна закрила и съответно – колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена. Оспорващият не е представил каквито и да е доказателства във връзка с твърденията, че е бил заплашван и за това, че магазинът му е бил взривяван два пъти. Дори и да се приеме за достоверна бежанската история на жалбоподателя, взривяването на магазина му и писмената заплаха към него, представляват криминални деяния. Също така, чужденецът е заявил, че в писмото пишело, че трябва да затворят магазина и да напуснат района, като не е посочил какви заплахи са били отправени, в случай че не изпълни това. От значение е и обстоятелството, че оспорващият не е бил преследван и малтретиран. Следва да се посочи, че от представените смъртни актове на баща му и брат му се установява, че са загинали при терористичен акт на 28.06.2013 г., а съгласно посоченото от оспорващия при едновременно са били взривени както неговият, така и всички магазини за алкохол в района. Поради това, следва да се приеме, че твърдените взривове на магазина не са били насочени лично към жалбоподателя и семейството му.

Въз основа на приложените по делото справки № 01 - 5574 от 22.10.2012 г., № 01-6376/30.11.2012 г., № 01 – 1147/14.02.2013 г. и № 01-2257/24.02.2014 г. на дирекция "Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд" на Д., следва да се приеме, че положението в И. е несигурно, непредсказуемо и не се наблюдава подобрение в сигурността. От информацията в тях е видно, че независимо от операциите на правителствените сили за сигурност срещу терористични и въоръжени групи, иракските власти не могат да осигурят на жителите на страната защита срещу повсеместното насилие и нарушаването на човешките права. Предвид тези данни, правилен се явява изводът на административния орган, че спрямо оспорващия не е налице заплаха от безогледно насилие в държавата му по произход. Не са представени доказателства и не са налице данни по делото за наличие на връзка между твърдяното заплаха срещу кандидата и съществуващите въоръжени конфликти в страната. Не се налице данни, а не се и твърди лицето да е част от рискова група. Предвид гореизложеното, съдът приема оспореното решение за законосъобразно, поради което подадената жалба от С. К. Х. следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 3-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. К. Х., гражданин на И. срещу Решение № 2496 от 19.11.2013 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците, с което е отхвърлена молбата на оспорващия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: